

udvikler det for dem, ville de selv kunne overveje, hvorvidt det mindre Indgreb, der sker, ikke fuldt ud opvejes ved den Fordel, som opstaar for hele Befolkningen gennem saadanne Forholdsregler, som ogsaa have været anbefalede fra Begyndelsen af af de Mænd, der maatte antages at være i Besiddelse af den største Indsigt angaaende disse Forhold, og som derfor bleve udnævnte til at tage dem under Overvejelse og fremsætte Forslag derom.

Naar jeg ser hen til Forslagets Indhold, har jeg ikke meget at indvende derimod. Jeg vil blot henlede det høje Tings Opmærksomhed paa nogle enkelte Punkter. Jeg skal da begynde med Bestemmelsen i § 7 om at forandre Kursgennemsnitstidsrummet, om jeg maa udtrykke mig saaledes, fra 3 til 10 Aar. Det er rigtigt, som den ærede Forslagsstiller udtalte, at dette Tidsrum af 3 Aar under saadanne pludselige Værdiforandringer, som have fundet Sted i de sidste Aar, maa betragtes som ret kort. Det har vakt nogen Uro i Befolkningen, at enkelte meget store Sparekasser endogsaa paa Grund af denne Bestemmelse have maattet skride til en Afskrivning som Tab i et eneste Aar af en Sum, der overstiger 2 Mill. Kr. Man siger da, at denne Sparekasse i Fjor tabte over 2 Mill. Kr., skønt det, som den ærede Forslagsstiller udtalte, ikke er noget effektivt Tab; det kan vende sig til Glæde i senere Aar, men det figurerer i hvert Fald som Tab i paagældende Sparekasses Regnskab. Det kan virke ret forstyrrende for en saadan Sparekasses Vedkommende, naar den saaledes paa Grund af Kurstab i et eneste Aar maa afskrive over 2 Mill. Kr. Noget tilsvarende gælder en lang Række Sparekasser for Aaret 1899. Et meget stort Antal figurerer med et Underskud, og jeg for mit Vedkommende tvivler ikke om, at det væsentlig skriver sig fra Kursafskrivningen. Paa den anden Side bør man overveje, om 10 Aar ikke er mere, end der behøves for at sikre sig mod disse pludselige Forandringer. Jeg er bange for, at det kan føre til illusoriske Resultater med Hensyn til de Værdier, hvortil Sparekassebeholdningen opføres. Man vil i hvert Fald kunne komme til et Resultat, der meget væsentlig afviger fra Dagens Kurs, og det er dog ikke det, den paagældende Sparekasse vil opnaa, hvis den skulde se sig nødsaget til at realisere sine Værdipapirer. Et Tidsrum af 6 Aar forekommer mig at kunne repræsentere en saa væsentlig Forbedring i det bestaaende, at jeg hellere saa dette Tidsrum fastsat. Det har dog neppe den

Betydning, at der er Grund til at opholde sig derved, hvis der virkelig skulde være overvejende Stemning hos Sparekasserne for de 10 Aar. — Derimod er jeg ikke saa lidt i Tvivl med Hensyn til § 5. Den omhandler Sparekasseraadet, som skal vælges for 3 Aar ad Gangen. Det foreslaas, at Halvdelen vælges af hvert af Rigsdagens Ting efter den i vedkommende Tings Forretningsorden for Valg af Udvalg fastsatte Valgmaade. Jeg tror ikke, at vi have nogen Lov, efter hvilken en offentlig Institution, om jeg saa maa sige, udelukkende er sammensat i Henhold til Valg, som ere foregaaede i Rigsdagens to Afdelinger. Jeg finder mig ikke tiltalt af denne Bestemmelse, og jeg er heller ikke paa nogen Maade sikker paa, at den vil kunne gaa glat igennem paa Lovforslagets videre Vej. Jeg vilde foretrække, at Sparekasserne selv valgte Medlemmerne af Raadet, hvis man er bange for, at Regeringen skulde faa nogen Indflydelse paa Raadets Sammensætning. Enten det ene eller det andet bliver Tilfældet, forekommer det mig, at der burde være sikret de store Sparekasser nogen Indflydelse paa dette Sparekasseraads Sammensætning. Jeg kan i alt Fald ikke skønne andet end, at det er muligt, at 5 Sognesparekasser, der repræsentere en ganske forsvindende Del af, hvad der i det hele er indskudt i Sparekasserne, kunne blive de afgørende i Henseende til, hvad Sparekasserenten højst maa være her i Landet. Andre Muligheder skal jeg ikke komme nærmere ind paa. Den Mulighed, at Sparekasseraadet kunde blive sammensat af Folk, som mente, at der overhovedet ikke maatte betales Rente af Sparekasseindskud, er jo fjerntliggende, men ikke absolut umulig. Sparekassernes Interesser ere ikke tilstrækkelig varetagne i dette Forslag, og der er ikke givet Sparerne nogen Tryghed og Sikkerhed for, at Sparekasserenten virkelig bliver maksimeret af saadanne, som kunne siges at have tilstrækkelig Indsigt i og burde have tilstrækkelig Indflydelse paa Sparekasserentens Størrelse. Dette er mit umiddelbare Indtryk af denne Bestemmelses Karakter, men muligt er det jo, da det umiddelbare Indtryk langt fra altid er det rigtige, at den ærede Forslagsstiller vil være i Stand til at godtgøre for mig, at noget saadant ikke vil kunne indtræffe. Jeg skal bemærke, at jeg ikke er klar paa, hvordan den foreskrevne Forholdstalsvalgmaade, der skal anvendes i Tilfælde af Vakance, skal kunne blive effektiv. Det forekommer mig at være det samme, som om man vilde sige,